

GIETHOORN.

Daar is in ons land een dorpje dat tot voor een tiental jaren zoo goed als onbekend was, in den laatsten tijd wel wat meer bekend raakt, echter nog lang niet genoeg wordt gewaardeerd en bezocht.

Dit laatste nu behoeft natuurliefhebbers niet te spijten, immers, zooveel te langer zal het typisch eigenaardige in kleederdracht en levenswijze van de bevolking blijven bestaan, terwijl ook de dieren- en plantenwereld er ongerept blijft. En in den omtrek van de talrijke eendenkooien hier, waarbinnen een bepaalde cirkel niet mag worden gejaagd, (hoewel er gestroopt wordt) is zooveel moois te zien en te vinden.

Als er in een gezelschap eens sprake is van mooie plekjes in Nederland, bezocht in een vacatiereisje, dan kom je toch ook graag eens met wat interessants

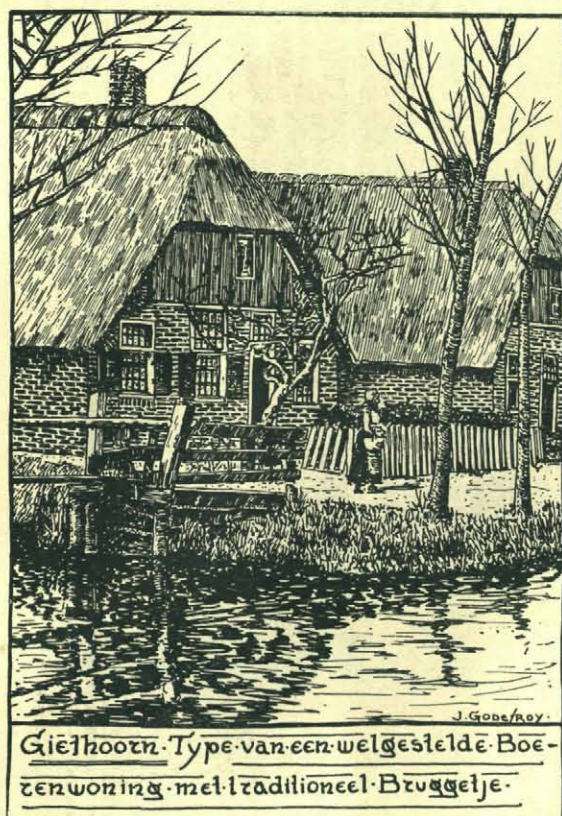
vertellen hoe mooi het daar is, en hoe prachtig de waterpartijen; en wat je daar alzo gevonden hebt, planten en vogels.

Giethoorn dan ligt een half uurtje fietsen van Steenwijk, dat op zich zelf ook al heel mooi is

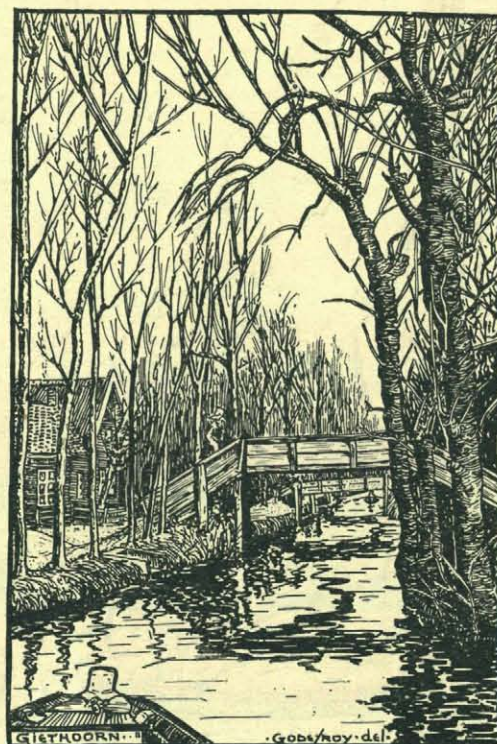
gelegen en prachtige omstreken heeft metrijke fauna en flora. Ook kan men te Zuidveen, een dorpje waar de tocht door gaat, een punter huren, zoodat 't doel van ons uitstapje zeilend of boomend is te bereiken. We varen dan door slooten, waar je soms kan overspringen en die af en toe zich verbreedden tot groote plassen, waarin tusschen lischdodden en plompen in

de rietboschjes de karekiet en rietzanger hun hoogste lied zingen. Ook van Meppel af is 't dorp gemakkelijk per fiets of per rijtuig te bereiken.

Over den naam van het dorpje, en de afleiding ervan zijn allerlei legenden in omloop. De meest waarschijnlijke is, dat het bijzonder waterrijke dorp zijn watervoorraad heeft te danken aan een hoorn die over het terrein werd leeggegoten. Minder aan-

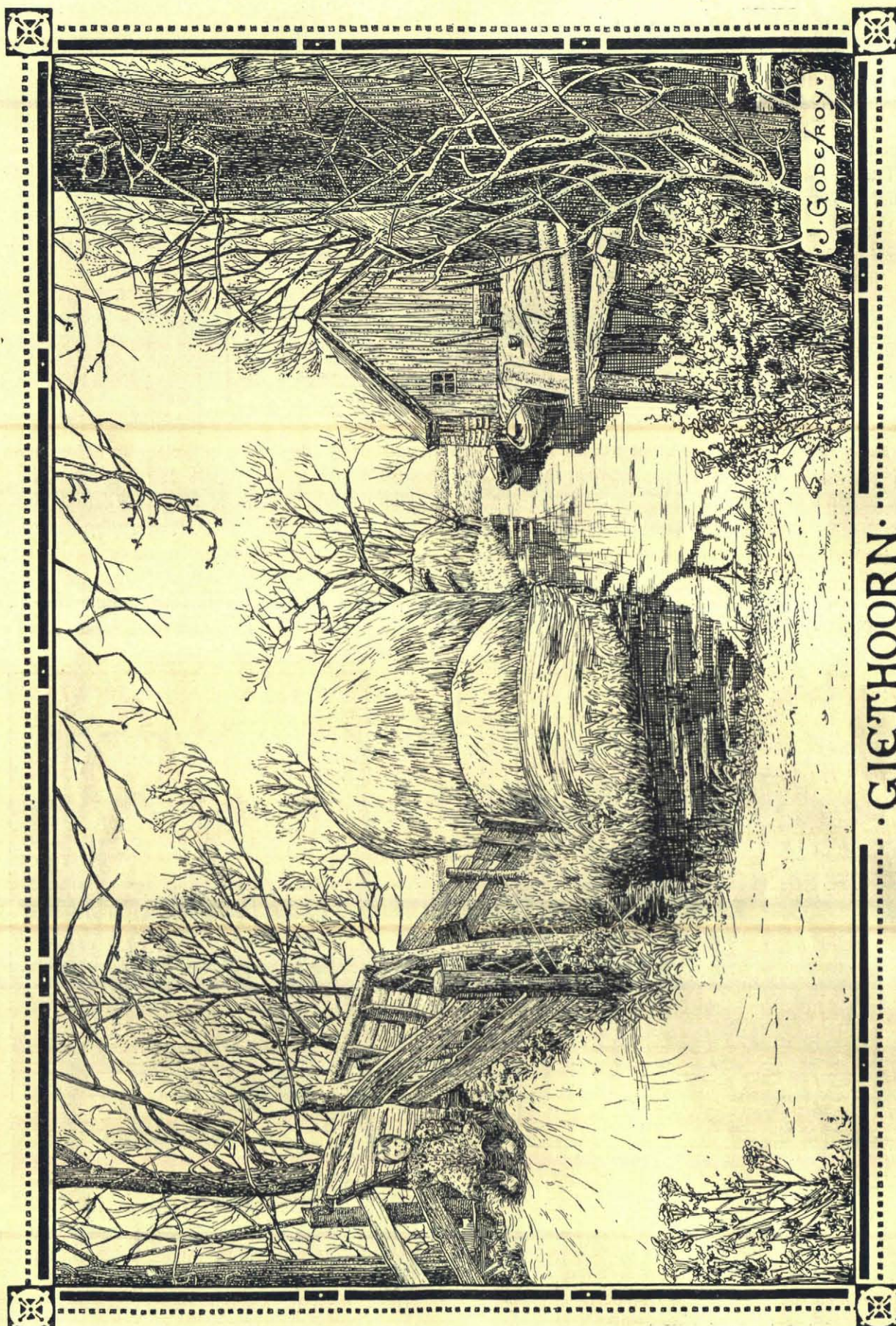

voor den dag; en dan begin je met een glunder gezicht over Giethoorn, waar 't.... Giethoorn? Nooit van gehoord, waar ligt dat? Hoe kom je daar zoo verzeild, zal wel niet veel bijzonders wezen, etc. etc. En dan is de lust je al vergaan om te

nemelijk is, dat de naam zou afkomen van de wilde geiten, die hier vroeger moeten geweest zijn.

Het dorpje heeft voor 't grootste deel huisjes van één verdieping, die meestal door slooten omgeven als 't ware op eilandjes liggen; welke eilandjes

· GIETHOORN ·

onderling weer verbonden zijn door de zeer typisch Giethoornsche bruggetjes. Nergens worden ze gevonden als hier, en schitterend zijn de perspectieven van een tiental bruggetjes achter elkaar, over de hoofdvaart. Deze hoofdvaart, die in de lengte door 't dorp gaat, is zelf al schilderachtig en een bezoek overwaard; maar om 't eigenlijk, echt Giethoorn te bewonderen moeten we op zij af naar „'t Klooster“, „'t Zuid-“ of „Noordende“.

Al deze plaatsen bezoeken we met de punter, of als 't gezelschap wat groot is met „de bok“ (een groote breede punter) die niet geroeid, maar geboomd worden. Alle verkeer is hier te water, zoodat elke boerenwoning een bootje, meestal één of meer punters, in bezit heeft. Zoo geschieden 't vervoer van hooi, vee, en burenb bezoeken per punter; zelfs kerkvaart en begrafenis gaan per vaartuig. Paarden zijn er niet, wel koeien, die echter in zeer drassig en nat weiland moeten grazen. Een natte zomer is vaak de oorzaak van groote kosten daar 't vee gestald moet worden; bij hoogwater staan vele weilanden blank. De bevolking leeft voorts nog van visscherij en veenderij, en wat scheepsbouw, terwijl iedere boerenwoning een bijbehorend eigen stukje bouwland heeft, waarop meestal „eerepels en boonen“ worden verbouwd.

Voor al op de kleinere plassen bij Giethoorn zelf (niet op de groote meren, verderop naar Vollenhove) is 't zomers een genot, in een kleine punter den middag zoek te brengen, op 't kalme, heldere water, waardoor je 't leven op den bodem kunt waarnemen; en waarop roerloos de witte waterlelie rust.

In de verte een punter met hooi, waarop een vrouw met rood gebloemd jakje, bloote armen, rustig voortboomend, heerlijk afsteekt tegen de verblauwe zomerlucht. Hoog boven je de leeuwerik en zwevend een reiger; om je heen, alle soorten watervogels en onder je de bewoners van sloot en plas. Dan komen zoo zoetjes aan je van Eedens woorden in den geest, waarvan je geheel doordrongen wordt:

Ik heb de witte waterlelie lief,
daar die zoo blank is en zoo stil haar kroon
uitplooit in 't licht.
Rijzend uit donkerkoelen vijvergrond
heeft zij het licht gevonden en ontsloot
toen blij het gouden hart.
Nu rust zij peinzend op het watervlak
en wenscht niet meer....

De zomer is *nu* voorbij, en bij 't rangschikken onzer aantekeningen omtrent vogels, bloemen of insecten denken we weer aan den volgenden zomer, en waar de vacantie zal worden doorgebracht. Laat nu mij u Giethoorn eens aanbevelen, en ook gij lezers van de Levende Natuur, die fotografeert of er een schetsboek op na houdt of schildert: eenige bladen met krabbels uit Giethoorn zullen u een aangename herinnering blijven aan een prachtig rustiek dorp, waarvan ik, om het meer bekend te maken, wat het ten volle verdient, u hier een korte beschrijving met schetsjes geef. Wat de planten- en dierenwereld u meegeeft, hebt gij op natuurschoon toegekregen.

J. GODEFROY.

VOGELVERVOLGING EN MUSSCHENGILDE.

(Vervolg van pag. 191.)

Nu rest me nog melding te maken van een tocht door den jachtopziener elk jaar ondernomen, welke elken kraai, die nog rondvloog, noodlottig dreigde te worden en het vele dan ook werd. In het laatst van Mei of begin Juni bepaalde hij dan een dag en vergezeld van een mannetje, expres voor deze gelegenheid gehuurd en royaal beloond, trok hij den polder in. Hijzelf in volslagen jagercostuum en gewapend met zijn geweer, de helper en feitelijk voor dezen dag de hoofdpersoon, gekleed in de alleroudste plunje en voorzien van een langen stok met een ijzeren haak er aan, een voorraad touw, een riem en een paar klimsporen. Elke kraai, die in het gezichtsveld van deze twee mannen verscheen, werd neergeschoten, of voelde ten minste de hagel om de ooren fluiten. Doch dat ging maar en passant;

die klimsporen waren het sprekend bewijs, dat het om de nesten te doen was. Die bevatten dan meestal jongen. Er naar zoeken, zal niet noodig geweest zijn; ik vertrouw wel, dat de jachtopziener die op een prikje wist te zitten, dank zij zijn dagelijksche zwerftochten door den polder. Niet alleen gold het dan echter de kraai en haar nest. Eksters en sperwers liepen niet minder gevaar dan de kraaien en ook wee hun broedsel. De helper klom dan in elken boom, waarin een nest zat. En 't was een echte klimmersbaas ook. Zijn beenen stonden zoo eenigszins krom en pasten om den stam, als waren zij er voor gemaakt. De sporen werden onder de schoenen met touwtjes over de wreef van den voet heen vastgebonden en dan stond hij klaar, trappend van ongeduld als een vurig paard. Was de boom